

— Καί πῶς. καλέ μου ἀνεψιέ, πόσον σιωπηλὸς εἴτε; καὶ ὅταν ἀκόμη συνταξιεύετε μὲ τριαύτην ὥραίαν κυρίαν;

— Καί πῶς, κυρία θεία μου, ἀπεκρίθην πλήρης ὑποκρισίας, μὲ δνειδίζετε διὰ τὴν διαγωγὴν μου ταύτην; Καὶ ἦτον τάχα συγχωρημένον εἰς ἐμέ, ἐρχόμενον νὰ νυμφευθῶ, νὰ ρίψω τοὺς ὀρθαλοὺς εἰς ζένης κυρίας ὥραϊον πρόσωπον;

Καθὼς ἦτον πρόπον, ἡ πρώτη αὐτῇ συνέντευξις πολὺ δὲν διήρκεισεν. Ἀλλὰ, πρὶν φύγωμεν, μοῦ ἐδόθη ἡ ἄδεια, ὅχι μόνον νὰ ἔχω ἐλευθερίαν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν εἰσοδαν, ἀλλὰ καὶ νὰ συνομιλῶ κατ' ἰδίαν μὲ τὴν μνηστῆρ μου. Τότε οὐτε λέξις εἶπαμεν πρὸς ἀλλήλους, διότι ἡ μικρὰ χαυσὶ πάντοτε ἔνευε τοὺς ὀρθαλοὺς, καὶ ἀπέφυγε τὰ βλέμματά μου, ἐνῶ ἐγὼ ἐπάσχιζα παντοιοτρόπως νὰ ἐλκύσω τὰ ἐδικά της; καὶ τοῦτο, εἴτε διότι ἤθελε νὰ μὲ κάμῃ νὰ πληρώσω ὅλγον ἀκριβὰ τὴν εὐτυχίαν μου, εἴτε διότι ἐφοβεῖτο μὴ ἀνακαλυφθῇ μεταξύ ἡμῶν συνενόησις τις καὶ συνενοχὴ, καταστρέφουσα τὴν ὁποῖαν εἶχε συλλάβει περὶ τῆς ἀγριότητος μου ἰδέαν ὁ μέλλων πενθερός μου.

Μεθ' ἡμίσειαν λοιπόν ὥραν, ἡ θεία μου ἐσηκώθη, καὶ ἐγὼ τὴν ἠκολούθησα, ὑποτρεθείς, κατ' ἐπίμονον τοῦ κυρίου Δέ Κουρτίλ αἰτησιν, νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ καὶ πάλιν μετ' οὐ πολὺ.

Ποτὲ ὑπότρεχτις δὲν ἐτηρήθη μὲ ἰουδαϊκωτέραν ἀκρίβειαν. Τὴν ἐπαύριον μάλιστα τὸ ἐσπέρας ὑπῆγα εἰς ἐπισκεψιν τοῦ ποτὲ ἐμποροῦ ὁ ἴδιος δὲν ἦτον, ἀλλ' ἦτον ἡ κυρία Μαρία. Ἄλλο καὶ ἐγὼ δὲν ἤθελα ἐμβῆκα εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου μετὰ μίαν στιγμὴν ἦλθε καὶ ἡ νεάνις.

Ἐπειδὴ δὲν τὴν ὑπεστήριξε πλέον ἡ παρούσα οὔτε τοῦ πατροῦς της, οὔτε τῆς θείας μου, ἐπειδὴ ἐθυμώετο τὸ μυστηριώδες μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ὑπεγαίως ἐπλέξαμεν καθήμενοι εἰς τὴν ἀμαξάν, πλησίον τοῦ ἀγαθοῦ κυρίου Δουροῦρ ὅστις τίποτε δὲν ἐνόησεν, ἐπειδὴ ἤξευρε περιπλέον ὑπὸ ποίαν ἰδιότητα τότε τὴν ἐπισκεπτόμενην, ἦτον τότε τεταραχμένη, πόσον ἠλλοιωμένη, ὅταν ἐὶσῆλθεν, ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας της.

Ἄρρητα πρὸς αὐτὴν, καί, λαβὼν τὴν δεξιάντης, τὴν ἐστριγγὰ μὲ τὰς δύο μου χεῖρας, ὁδηγῶν δὲ αὐτὴν εἰς ἐν τῶν θρονίων, ὅπου ἐγγλίστηρε μᾶλλον ἢ ἐκάθισεν, εἶπα·

— Ὡ! κυρία μου! πόσον παράδοξος εἶναι ἡ τύχη μας! πόσον ἀπίστευτος ἡ εὐτυχία μου! Πῶς! ἐκείνη τὴν ὁποῖαν ἤθελα νὰ μοῦ δώσουν χωρὶς νὰ μὲ συμβουλευθοῦν εἶναι ἡ αὐτὴ τὴν ὁποῖαν ἤθελα νὰ νυμφευθῶ ἐκ συμπαιδείας ἐρωτικῆς, τὴν ὁποῖαν ἐσκόπευε νὰ νυμφευθῶ καταφρονῶν ὁποιοῦδήποτε εἶδους ἐμπόδιον! Ὅνειρον πιστεύω ὅτι βλέπω ἢ ὅτι παράφρων ἐγίνα, ἀν δὲν μὲ βεβαιώσετε ἡ ἴδια ὅτι καὶ ἐξυπνος εἶμαι καὶ τὰς φρένας μου δὲν ἔχασα!

Ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ, μ' ἐκύτταξε μόνον, καὶ τὸ βλέμμα της ἐκείνῳ ἦτον πόσον περιπαθὸς ἐρωτικὸν καὶ τρυφερόν, ὥστε μοῦ ἦλθαν δάκρυα.

— Ὡ Θεέ μου! ἠκολούθησα ἀφρονίαν εὐρίσκων λόγων εἰς τὸ κατακυριεῦον τὴν ψυχὴν μου ἀμετρο-

τῆς χαρᾶς αἰσθημα, ὦ Θεέ μου! πόσον δίκαιον ἦν οἱ λέγοντες ὅτι διὰ τίποτε εἰς τὸν κόσμον τοῦτο πρέπει ν' ἀπελιπζώμεθα! Τὰ φαινόμενα, αἱ πάθη, τῆς, τὰ πράγματα, ὅλα ἠγείροντο κατ' ἐμοῦ ἐκείνῳ τῆς ὑποσχέσεώς σας, μὲ ἀφήκατε ἔρμαιον ἐκ γλώττης καὶ ἀδμονοίας ὁλόκληρον νύκτα, χωρὶς μοῦ δώσετε σημεῖον ζωῆς. . . . Ἄλλο χεῖρόν μου ἐπαύριον, ὅταν κατὰ τύχην σὰς ἀπήντησα μοῦ ἔμενεν ἀκόμη ἀμφιβολία περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ σαρκαστικὸν τότε μειδιασᾶς ἦτον ἀρκετὸν νὰ πείσῃ περὶ τῆς δυστυχίας μου. . . . Καὶ ὅμως τοιαῦτα ψηλαφῆτά, εἰς τοιαῦτα ἐναργῆ, ὡς ἐφαίνοντο πράγματα πιστεύτας, ἠπατώμενην ἀδίκως κατὰ τὴν τύχην ὡς βάρβαρον καὶ σκληρὰν, καὶ ὑμῶς ἐλαφρὰν καὶ ἁσάτον! . . . Ἀλλὰ πῶς ἐμάθετε, ἐμπρόσθετα.

— Ἀνέγνωσα, ἀπεκρίθη, τὴν ἐπιγραφὴν τῆς τίνης ἐκείνης θήκης. Δὲν ἦτον τὸ ὄνομα σας ὁλόκληρον; Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἦτον τὸ τοῦ προωρισμένου φίλου μου. Ἐνότης τὸ πᾶν τότε. . . καὶ διὰ τὴν ἐγέλεσα.

— Ὡ! πολὺ καλὰ εἶδα, καὶ πολὺ καλὰ ἐνθυμῶμαι τὸ γέλιον, ἀλλὰ πῶς νὰ μαντεύσω τὴν αἰτίαν;

Ἄλλο τι πλέον περὶ τούτου δὲν εἶπαμεν.

Καὶ βεβαίως, τὰ σχέδια ἐκεῖνα τῆς ἀπαγωγῆς ὁποῖας ἡ τύχη μᾶς ἀπήλλαξε, λήθης πλέον καὶ μνήμης ἦσαν ἄξια, ἀφοῦ ὁ γάμος ἐγίνετο κατὰ καθάεσιν τῶν οἰκείων. Ὁ ἐραστής ὠρελείται γείρων ἰδέας μυθιστορικᾶς, ὁ σύζυγος ὁμοῦ ἐκ ἀσφάλειας καὶ ἐγγύθην εἰς μόνας τὰς ὑγίαις καὶ καὶς ἰδέας, εἰς τὴν θετικότητα τῶν καθηκόντων βίου, εἰς τὴν πεφωτισμένην, οὕτως εἰπεῖν, πρὸς κατὰ τῆς ἀγρυπτικῆς ἐκείνης ὥραϊον αἰσθημάτων πειδείξεως, ἥτις ἄλλο τι δὲν ἀποδεικνύει εἰμύτη κατὰ εἰς ἄκρον διεστραμμένον, ἡ ἀνοησίαν τοῦ Μετεμελήθην τῇ ἀνῆθιᾷ ὀλίγον δι' ὅσα εἶπα καὶ ἔξα ἐπὶ τῆς ἀμαξίας, ἀλλὰ τὰ παρελθόντα πλεονεπιν ἐπανέρχονται. Ἐπειτα, ἡ γυνὴ κατὰ τὴν ἡλικίαν τὴν εἶναι ζῶν ἀπαλὴ λαμβάνουσα ὁποῖαν θέλει νὰ τῆς δώτῃ μορφήν, συμμαχοῦντος μάλιστα τοῦ ἁπλοῦς. Ἡ μνηστῆ μου εἶχεν ἀκόμη καιρὸν νὰ ἐκχρησθῇ τὰ τοῦ βίου εἰς ἐμὲ λοιπὸν ἀπέκειτο νὰ τὴν δάξω ὅσα ἤθελα νὰ μάθῃ καὶ νὰ τῆς κρύψω λοιπά.

— Λοιπὸν, τῆς εἶπα ἐρωτικῶς καὶ πάλιν πρὸς τὸν πῶν, νῦν τὴν ἰδανικὴν μου σύζυγον, ἐκείνην ποῖαν εἶχα διειρευθῇ ὡς τὸν τύπον τῆς ἀνθρώπου καλλονῆς καὶ ὅλων τῶν χαρίτων! Ἀλλὰ τοῦτο τί σημαίνει, ἀν δὲν ὑπάρχῃ ἀμοιβαίότης; Εἰς ἀπόκειται νὰ μὲ βεβαιώσετε, ἢ νὰ μοῦ ἀφαιρέσετε σὰν ἀπάτην. . . . Ἀπηντήτατε καὶ ὑμεῖς τὸν κόπον σας σύζυγον;

— Δύσκολον ἐρώτησιν μ' ἐρωτᾶτε, ἀπεκρίθη, πονηρὸν πλάσμα. Θὰ ἐκλίνα πολὺ νὰ πιστεύω ὁ προορισθεὶς σύζυγός μου εἶναι αὐτός ὁ ἄλλος λεκτός τῆς καρδίας μου, ἀν δὲν μ' ἐβεβαίωσεν, τότε δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω. Ὑμεῖς εἴτε ἐμπε-